

‘We kunnen onszelf niet eeuwig blijven haten, toch?’

— INTERVIEW MARTE BONESCHANSKER EN DE LESSEN IN ZELFLIEFDE —

Als Marte Boneschansker niet als model op de set staat, maakt ze intieme luisterperformances voor het theater. Haar missie is in beide gevallen dezelfde: echte vrouwen en hun verlangens een platform geven. ‘Ooit vertelde een lesbische dame van boven de zestig me dat ze nu erotische avonturen beleeft met een man via Wordfeud. Dan besef je toch dat we een veel te nauwe kijk hebben op intimiteit?’

Door **Charlotte De Somviele**
Foto's **Heather Hazzan/ Also Journal**

Marte Boneschansker (31) heeft net een coronaproof fotoshoot achter de rug. Ze kreeg thuis in haar Amsterdamse appartement een collectie toegestuurd, deed haar eigen make-up en styling en ging met een zelfontspanner aan de slag. Het typeert Boneschansker ten voeten uit. Met haar ravissante rode haren en sensuele maatje 42 is ze allesbehalve een passief paspopje. Als theatermaakster, opgeleid aan de Amsterdamse Toneel- en Kleinkunstacademie, neemt ze haar gevoel voor verhalen mee naar de set van *Vogue*, *Elle* en *Harper's Bazaar*.

‘Meer dan ooit draait mode om persoonlijkheid,’ vertelt Boneschansker via Skype, vanuit haar keuken met vintage tegeltjes. ‘Als jonge meisjes me mailen, dan raad ik ze altijd af om met modellenwerk te beginnen. Ga eerst studeren, vind iets waar je hart in zit, dan ben je veel beter bestand tegen die soms harde modewereld. Als je je hele leven ophangt aan de erkenning van anderen, wat blijft er dan nog over als je carrière voorbij is?’ Boneschansker luisterde ook ooit zelf naar die wijze raad, haar toen nog ingefluisterd door haar ouders. Met haar 1m74 werd ze als kind al regelmatig gescout op straat. Pas op haar zestiende mocht ze zich inschrijven bij een bureau. ‘Ik had toen gelukkig al een gezonde relatie met eten ontwikkeld. Uitspraken als “ieder pondje gaat door het mondje” of een verplichte heupomtrek van 90 cm? Ja, doe. Toen wilde het bureau me niet meer.’

Als curvemodel kon Boneschansker wel aan de slag in de commerciële branche, maar daarin kon ze haar artistieke ei niet kwijt. ‘Cataloguswerk schaaft laagjes van je ziel. Soms moet je op een dag dertig outfits schieten. Het creatieve concept beperkt zich tot het kiezen van een roze of witte achtergrond. Twee jaar geleden was ik klaar om met pensioen te gaan, toen het high-fashion-agent-schap Paparazzi Models me een contract aanbod. Plots behoorde ik niet meer tot een aparte categorie curvy modellen, maar mocht ik gewoon mezelf zijn. De shoots die ik nu doe, zijn veel artistieker, bijna minivoorstellingen.’

Op je Instagrampagina toon je bewust een ander schoonheidsbeeld, zonder filters of Photoshop, met een glansrol voor je okselhaar en mooie, zachte welvingen. Je fotografeert jezelf terwijl je geniet van lekker eten, van je eigen lichaam en van bekeken worden. Voor de meeste vrouwen zijn dat veel taboes in één zin.

— **Boneschansker:** ‘Veel modellen met een maatje meer maken van body positivity hun missie, omdat ze zo hard hebben moeten vechten om hun plekje te veroveren tussen al die dunne meiden. Nadat je de zoveelste keer bent afgewezen door een casting director, besef je dat je eigenwaarde niet van een ander afhangt. Reclame probeert je een droom te verkopen en ondertussen verdienen ze geld met je onzekerheden. Geen énkél beeld dat we te zien krijgen, is echt. Op Instagram probeer ik te tonen dat je ook zonder een mainstream lijf supergoed in je vel kunt zitten.’

Voor je theateervoorstelling ‘Bloos’ interviewde je tientallen vrouwen tussen tien en honderd jaar oud over intimiteit, sensualiteit en verlangen. Als toeschouwer luister je via een koptelefoon naar hun verhalen terwijl je in een speciaal ontworpen bed ligt. Wat leerde je uit die verhalen?

— ‘Dat vrouwen onder de veertig opvallend vaak met een chronische onzekerheid kampen. Velen van hen zijn op het toppunt van hun schoonheid, maar ze beseffen het niet. Een meisje van 29 vertelde me dat ze begreep waarom haar vriend niet meer met haar naar bed wilde: omdat ze niet meer de ideale leeftijd had. Dan wil je toch een glas water in haar gezicht gooien en schreeuwen dat ze wakker moet worden?’

‘Oudere vrouwen kunnen ons dan weer veel leren. Als je lang leeft, moet je er vrede mee nemen dat je niet langer aan een schoonheidsideaal voldoet. Je kunt jezelf niet eeuwig haten, toch? Je tactiele ervaring en gevoelswereld worden belangrijker dan de juiste looks. Zo interviewde ik een vrouw van 69 die heel trots was op haar zachte bovenarmen. Een lesbische dame op leeftijd vertelde me dan weer hoe opgewonden ze werd van erotische

Wordfeud-spelletjes met een man. Een andere vrouw ervaaarde een diepe verbondenheid toen haar man in haar armen stierf. Dan besef je toch wat een nauwe opvatting we hebben van intimiteit?’

Die zelfliefd klinkt prachtig in theorie, maar hoe bereik je ze voor je tachtigste?

— ‘Ik ben model, dus ik heb natuurlijk het privilege dat ik elke dag op m’n werk te horen krijg *how pretty I am*, ook al volgt daarna meteen weer commentaar over hoe m’n linkerborst te laag hangt en m’n neus scheef staat. (*grijnst kritisch*) Het maakt ook uit wie je in de liefde tegenkomt. Mijn man kan met zoveel passie mijn buikje vastnemen dat ik wel moet geloven dat hij me mooi vindt. Maar het gaat natuurlijk om wat je vanbinnen voelt. In plaats van mezelf te objectiveren via spiegels en weegschalen probeer ik schoonheid zintuiglijk te ervaren. Waarom voelen mensen zich wél mooi als ze verliefd zijn? Die innerlijke gloed kun je ook aan jezelf geven.’

Heb je concrete tips?

— ‘Wat mij erg geholpen heeft, is complimenten te leren aanvaarden en te beseffen dat alle vrouwen, of ze nu maatje 32 of 54 hebben, zich met regelmaat lelijk en dik voelen. Het ligt dus écht niet aan jou. Daarnaast smeer ik mijn lichaam al jaren elke dag van top tot teen in met bodylotion. Dat is een vorm van fysieke zelfliefd waarmee ik vermijd een hoofd te worden dat naar beneden kijkt en oordeelt.’

Je hebt een tiny house op een halfuurtje fietsen van Amsterdam waar je je graag terugtrekt, compleet met kampvuur, hangmat en oude typemachine. Helpt die verbinding met de natuur?

— ‘Zo’n tiny house van achttien vierkante meter confronteert je met het gegeven dat je om te eten echt maar één bord nodig hebt, één vork en één stoel. Dat is zo’n verademing. Elke keer als ik terug in de stad kom, denk ik: oh, een aparte kamer voor de keuken, wat een luxe! Het laat me bewuster omgaan met mijn relatie tot spullen. Tot m’n 25ste was ik koopverslaafd. Niets beter om je eenzaamheid te verdrijven als je alleen op shoot

bent in een vreemd land. Maar op een bepaald moment dacht ik echt: het is genoeg. Ik heb genoeg kleding, met schoenen en make-up kun je eindeloos variëren op wat je hebt. En de wereld heeft ook genoeg, zeker als je bedenkt dat Zara elke drie weken een nieuwe collectie uitbrengt en miljoenen items vernietigd worden opdat ze niet op de illegale markt zouden terechtkomen. Nu koop ik alleen nog af en toe vintage.’

‘Het tuinhuis brengt me ook dicht bij m’n creatieve bron. Daarvoor hoef je overigens geen kunstenaar te zijn. Zet de directeur van een corrupte bank een week in de natuur en hij maakt ook een transformatie door. Er is geen stroom, je hebt enkel olielampen en kaarsen, dus je volgt het ritme van de zon. Het is heerlijk om te weten wanneer de dag klaar is. Elektrisch licht heeft onze werkuren zo opgerekt. Ik ben er zeker van dat onze schermverslaving een grote rol speelt bij burn-outs, we weten gewoon niet meer wanneer te stoppen.’

‘In mijn tuinhuis doe ik eigenlijk alsof. Tussen de bloemen, met m’n ecologische koelkast in de grond, speel ik dat de wereld een idylle is’

Lukt het om die levensstijl ook toe te passen in je dagelijkse routine waarin je van repetitiestudio naar internationale shoot rent?

— ‘Moeilijk. Natuurlijk spreek je met jezelf af dat je vanaf nu altijd om half tien gaat slapen omdat je lichaam dat nodig heeft, maar de afleiding is groot. Het is een constante zoektocht: hoe kan ik in een stad vol prikkels wonen en goed luisteren naar jezelf? Hoe kan ik meedraaien in een kapitalistisch systeem en toch m’n eigen waarden behouden? In mijn tuinhuis doe ik eigenlijk alsof. Tussen de bloemen, met m’n ecologische koelkast in de grond, speel ik dat de wereld een idylle is, terwijl we buiten afstevienen op een klimaatcatastrofe waarbij de coronacrisis peanuts is. Als David Wallace-Wells, auteur van *De onverwoestbare aarde*, gelijk heeft, hebben we nog een jaar of tien om de situatie te stabiliseren. Ik eet geen vlees meer en reis zo veel mogelijk met de trein, maar ik maak me geen illusies dat ik daardoor de wereld zal veranderen. Zolang de overheid toestaat dat er plofkippen in de supermarkt liggen en je voor negen euro naar Tenerife kunt vliegen, kun je als consument niet voor de grote systeemshift zorgen.’

Als kunstenaar wel?

— ‘Kunst heeft dezelfde impact als een tiny house: ze kan je terugbrengen bij de kern van wie je bent en wat je nodig hebt. Ze doorbreekt de verdoving van de ratrace waar je dagelijks in zit en laat je stilstaan bij waar je mee bezig bent.’

‘We hebben het nu veel over vrouwen gehad, maar ook wat de beeldvorming van mannen betreft moeten er nog veel bakens verzet worden. Hoe zelden zie je bijvoorbeeld een plussize mannenmodel? Binnenkort begin ik met de voorbereiding van Bloos – de manneneditie. Mannen hebben minder last van het stigma van ouder worden, maar missen vaak de ruimte om gevoelig en onzeker te mogen zijn. We hebben vaak zo’n beperkende en rechtlijnige verwachtingen over welk gedrag bij welk gender hoort, terwijl de kern van wie we zijn zo individueel is. In elk geval: mannen tussen tien en honderd jaar die zin hebben om over hun intieme verlangens te praten, contacteer me!’ — EINDE